

r e a d m e

Data- og kontekststudentenes linjeforeningsmagasin // Utgave 1, 2015

Axel
Tidemann
the AI guy

om readme

readme er gratis og blir skrevet for studenter ved data og komtek.

16. årgang nr. 1, 2015

redaksjonen

redaktør
mats byrkjeland

økonomi
stian steinbakken

layoutansvarlig
patrick skjennum

medvirkende
marit brendbekken rudlang
hans henrik grønsleth
ragnhild cecilie neset
trond moen al-kasim
stein-otto svorstøl
sandra skarshaug
ingvild oxaas wie
sigurd berglann
mikal bjerga
fredrik gram
gustav nore
ask jentoft

kontakt

e-post
readme@abakus.no

adresse
readme, abakus
sem sælands vei 7-9
7491 trondheim

nettutgave
readme.abakus.no

Åre Åre ... Åre ...

Turen du gledet deg til å komme hjem fra.

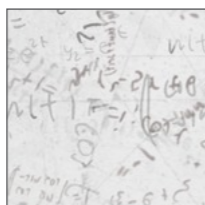
4

Egen religion?

Litt som plastelina, bare annerledes.

6

Øvingslimbo

Dritt lei av at øvingene alltid ligger foran pensum? Det er vi også.

22

Leiar

Redaktør: Mats Byrkjeland

No er me i 2015. 2015 kan delast på 1, 5, 13, 31, 65, 155, 403 og 2015 utan rest, der 5, 13 og 31 er primtal. I fjor var det 2014: Eit tal som delast på 1, 2, 19, 38, 53, 106, 1007 og 2014, der primtala er 2, 19 og 53. Tenk at 2014 og 2015 har like mange divisorar, og like mange primtalsfaktorar. Ganske sjukt, eller kva? 1680 er det året etter Jesu fødsel med flest faktorar til no: Heile 39 stykk! Me må vente 506 år til neste faktorrekord, som er i 2520 – året Master Chief fyller ni år.

Kva fortel desse tala oss? Summen av divisorane til 2015 er 673. Hadde denne summen vore lik 2015 ville 2015 vore eit perfekt tal, og me kunne antatt at 2015 ville vorte eit perfekt år. Det er då naturleg å anta at jo større differansen er mellom

årstalet 2015 og summen av faktorane, jo verre vil året verte. Sidan det er ganske stort spenn mellom 673 og 2015 vil nok dette verte eit ganske traust år – noko som kan sjå ut til å stemme med tanke på terrorhendingane i Paris. Faktisk vil 2015 verte om lag halvparten så bra som 2014, skal me følgje denne tankegangen. Summen av divisorane til 2014 er nemleg 1226.

Elles i år kan me feire at det er hundre år sidan Henki Kolstad, Ingrid Bergman og Billie Holiday vart fødte. Og at det er 200 år sidan bomullspinneriet i Tistedalen, Noregs eldste mekaniske industribedrift, starta produksjonen. Det vert eit heidundrande år.

System til hinder

Tekst: Stein-Otto Svorstøl
Layout: Patrick Skjennum

Det å søke jobb burde være så enkelt som mulig, slik at arbeidsgiver får flere kandidater å velge mellom. Hvorfor velger da arbeidsgivere å benytte systemer som gjør det vanskeligere å søke?

Det er et jag hvert bidige år. Mange velger den enkle vei og går for en trygg og rolig tilværelse hjemme hos mor og far i sommerferien. Der tar de kanskje en litt kjedelig jobb for en ok betaling, mens de ellers sparer store summer på matbudsjettet. Det er også svært mange som sliter seg gjennom lange rekrutteringsprosesser for å kunne bidra til et mer eller mindre interessant konsulentprosjekt for en grei sum penger. For å kunne oppnå denne sommerrusen må man prøve seg på flere spennende datasystemer med originale navn som for eksempel «EasyCruit», «JobbDirekte» og «JobNext.»

Systemnavnernes ironi

Alle de nevnte systemene har gjerne støtte for et annet system som selvsagt også har et navn som uttrykker ironien i dets eksistens. Jeg snakker selvfølgelig om «PortableCV». Utviklerne bak denne herligheten har enten en utrolig dårlig sans for humor, eller fullstendig fravær av forståelse for ordet «portabelt». Jeg har ingen interesse av å laste ned en ZIP-fil, for så å huske hvor jeg har den liggende til neste gang jeg skal søke jobb gjennom et system som tilfeldigvis støtter akkurat denne forferdeligheten. Nei, hvorfor ikke bare benytte et godt og ikke alt for gammelt system, som fungerer utmerket for å sende digital informasjon fra en person til en annen, nemlig e-post.

Lite fristende frister

Et annet voksende problem er at arbeidsgivere legger frister tidligere og tidligere. Da jeg begynte

å studere for nå 2,5 år siden var fristene gjerne i januar eller februar. Nå blir det mer og mer vanlig at fristene legges til før jul, gjerne i området september og oktober. Bedriftene gir uttrykk for at dette er en konsekvens av konkurransen og at dersom de skal få søkere, må de være så tidlig ute at aktuelle søkere ikke alt har blitt snappet opp andre steder. Dette blir selvsforsterkende. Se for deg at du en dag må søke sommerjobb flere år i forveien, fordi bedriftene er livredde for at du skal få en kontrakt hos noen andre.

Så hva kan vi som studenter gjøre med rekrutteringssystemer og idiotiske frister? Vel, ikke så mye, men du kan jo si fra på alle intervjuer, skrive et sint innlegg i **readme** og håpe at de rette menneskene leser det. Selv har jeg foreløpig ikke fått levert en eneste søknad, og har dermed fortsatt status som arbeidsledig denne sommeren. Skål!

Åh, Åre du bedåre

Sverige. Ski. Alkohol. Bacon.
Mer Alkohol? Hvorfor meldte vi
oss på dette?

*Tekst: Ingvild Oxaas Wie
Layout: Sandra Skarshaug*

Nu kör vi

Som unge førsteårstudenter var vi uvitende om hva vi hadde meldt oss på, da vi vandret ned til Hovedbygget søndag morgen. I hodet vandret tanker om et par timer med behagelig søvn, men etter ti minutter i bussen var disse tankene bare å glemme. Arrkom tuller ikke når de tar oss med på tur. En alt for kort spilleliste med kjente slagere, som «Pinne for landet» og «Vi ska fæst», ble spilt igjen og igjen og igjen, til alles store glede. Vi forsto fort at festen startet allerede i bussen. Det var til og med noen tapre sjeler som innbilte seg at det å åpne den første ølen i bussen utvilsomt måtte være en god idé. Har det å starte med noe som helst i verden før klokken 8.00 noensinne vært en god idé? I våre uvitende hoder begynte det å danne seg et lite bilde av hva vi kunne forvente de neste fire dagene. Historiene som var fortalt om Åre hadde en sannhet i seg; de var ikke

bare rykter. Det var på tide for å gjøre seg klar til fire dager med konstant rus.

Åre er først og fremst et skisted, et av de bedre i Nord-Europa faktisk. Derfor var det mange som benyttet anledningen til å kjøpe seg skikort. Været vi opplevde i løpet av uken var – i likhet med formen vår – en fluktuerende kurve. Det var alt fra storm til fine, iskalde, og solrike dager. Dette var en av variablene som gjorde at noen dager ble mer mislykkede enn andre, med tanke på å suse nedover bakkene i litt for høy fart, og med sensitiv spyrefleks. Det var noen intelligente vesener som fant ut at det å stå i bakken på søndagen, før man skulle være bakfull døgnet rundt, trolig var det lureste. De angret nok ikke på dette, for bakkene leverte som bare det. Selv om det ble noen fall, var det en lykkelig gjeng som kom tilbake fra bakken den dagen.

Gullgruve

Vi er nordmenn, og Norge er dyrt. Så når vi er i Sverige tenker vi at det å bruke penger er null stress. Særlig mat og drikke, spesielt av type bacon og alkohol, blir sett på som en gullgruve. Bacon ble en helt vanlig del av tilværelsen og like naturlig som luften vi pustet – vi bare måtte ha det. Hvor mange kilogram bacon som ble fortært i løpet av tiden i Åre, vel... Det er best å ikke ofre det en tanke, for kolesterolets skyld. Systembolaget ble flittig besøkt av en tørst gjeng med studenter hver dag, til og med i den verste stormen skulle ingenting stoppe vår polferd. På kvelden ble den etanolinnholdige drikken slukt ned som om det var vann. Livet var herlig.

Etter et par timer på et eller annet vors var det på tide å prøve å vende snuten mot sentrum. Tiden var inne for å se hva man kunne oppleve på Åres utesteder. Det første man måtte var kø, og enda lengre kø. Noen ganger lurte vi på om

denne køen faktisk hadde en ende. Dersom du var heldig og litt tålmodig overlevde du som oftest marerittet, og kom deg inn. For andre som ikke var like heldige, ble kvelden avsluttet litt tidligere. Vorset var en smule for hardt for noen, og de ble gode venner med bøtta. Neste dag eller senere på natta var det 20 spørsmål om hvordan de hadde kommet seg hjem, og om det var deres spy i sofaen. De mest hardbarka klarte å dra seg opp dagen derpå, og ta seg noen turer i bakken. Andre lå i senga store deler av dagen og druknet sorgene i baconfett, før det bar ut igjen på nye eventyr.

Arrkom – latkom?

Årets versjon av Arrkoms vinterleker ble først utsatt på grunn av været som fint kan kalles en storm, selv om alle klarte å vandre til Systembolaget den dagen. Dagen etter var forholdene noe bedre, men Arrkom bestemte seg likevel for å avlyse vinterlekene. Grunnen er

enda usikker – det sies at det var for kaldt. Det går også rykter om at de presterte å få en bot for å ha det litt for gøy på nattetid. Den gratis spriten som det ble snakket om ble det aldri sett noe til.

Dette tatt i betrakning, så har Arrkom likevel gjort en fenomenal jobb med å arrangere Åre-turen. Det sies at vi bodde billigst av alle linjeforeningen på hele Gløshaugen – noe vi som deltakere synes var helt OK. Applaus til Arrkom (og pengene våre)! Det å arrangere en tur med en gjeng som er litt vel glade i alkohol og fortsatt klare å ha delvis kontroll på deltakerene, kan ikke være en lett jobb. Så vidt vi vet, var det ingen deltakere som plutselig forsvant dette året, og det må ha gjort jobben litt lettere.

Hardt mellom slagene

Det kunne bli litt vel mye av det gode livet, men etter et par slurker med noe som inneholdt et

par prosent, var tanken på at du i dag skulle legge deg tidlig, og ikke bli så ekstremt full som gårdsdagen, langt, langt borte. Da endte man fort opp på et nach som varte utover de tidligste morgentimene, og da du da sjanglet hjem klokken syv om morgenen var du ikke helt sikker på hvor lur denne avgjørelsen hadde vært. Du kunne trøste deg med at du kanskje hadde fått noen nye venner, som du mest sannsynlig ville glemme navnet på i løpet av noen timer.

Den siste dagen var det en litt sliten gjeng som satt seg på bussen tilbake til Trondheim. Selv etter en siste hard natt med flaska, hadde de fleste klart å rydde hyttene sine til halv ti, og kunne vende trøtte hjemover. Pengeboka var lettere, formen nær bønn, og tankene var vendt til de endeløse øvingene som ventet hjemme... Senga har sjeldent vært så god som den natten. Åre var uten tvil slitsomt, men aller mest gøy. Tror vi. Takk for i år, Åre, vi sees kanskje igjen?

Hvordan starte din egen religion

Tekst: Mikal Bjerga

Illustrasjon: Ragnhild Neset

Det finnes tusenvis av religioner i verden og det er vanskelig å vite hvilken man skal velge. Alle mener jo sin egen er best! Så hvilken er faktisk best? Din. Ja, din. Du vet, den du skal starte etter å ha lest denne artikkelen.

Med alle de religionene som finnes i dag, skulle man tro det var en enkel sak å finne seg en man likte og ville ta del i, men den gang ei. For det første er mange så obskure og avsidesliggende at man trolig aldri ville fått nyss om dem i vårt lille land, og for det andre så er det en hel del man skal forholde seg til når det kommer til religion: hva er riktig; hva er galt; hva skjer etter døden; hvor mye galt kan jeg gjøre uten at noen egentlig bryr seg, og så videre. For at man skal være fullstendig enig i alt en religion har å tilby, så må man enten være ekstremt heldig, eller tidens mest pregløse person. De fleste nøyer seg med å tolke ting slik det gagnar dem og drite i det de ikke synes så

mye om. Det fungerer stort sett greit, men ville det ikke vært bedre om man hadde en religion skreddersydd til seg selv? I stedet for å lose deg gjennom det ufattelig enorme og kompliserte farvannet som er verdens religioner, ønsker vi heller å hjelpe deg med å starte din egen! Da kan du, uten kompromisser eller skrupler, designe en religion som passer perfekt for deg, enten du ønsker et edruelig og fattet livssyn, eller en så hemningsløs og fantasifull tro at den ville gjort selve Scientologi-kirken til skamme.

Gøy å skrive gospel

Det første rådet vi vil gi deg er å ikke være redd for å låne ting du liker fra allerede etablerte trossamfunn. Julen, for eksempel, må du gjerne innlemme i din egen religion, enten som den er, eller din egen forbedrede versjon. Her kan du droppe det du ikke liker, som de evinnelige salmene eller den psykosefremkallende

gavehandlingen, eller legge til noe, for eksempel obligatoriske og dypt religiøse spandex-dresser utsmykket med julemønster og innebygget julemusikk. Du må for all del ikke få dårlig samvittighet for dette, da dette er normal praksis innenfor oppbygningen av religiøse aktiviteter. Julen er tross alt bare et sammensurium av hedenske feiringer som de kristne «lånte» for å sprite opp bursdagen til Jesus. Du skal altså ikke være redd om du lider av noe underutviklet kreativitet, da man kommer langt med CTRL + C og CTRL + V.

På en annen side må du heller ikke være redd for å være kreativ. Her er det bare å la fantasien flyte fritt; det finnes ingen begrensninger. Vi må nesten dra inn Scientologi-kirken igjen. De er hva man kaller – i kliniske termer – «batshit crazy». Her lærer man blant annet at en ond tyrann kalt Xenu samlet billioner av skapninger rundt vulkaner

på Jorden, som han aktiverte ved å detonere hydrogenbomber inni. Ellers kan du la deg inspirere av *Kopimisme*, som er et trossamfunn med røtter i Sverige. De mener at kopiering av informasjon, som for eksempel fildeling, er den aller helligste dyd og at CTRL + C og CTRL + V er hellige symboler. Det beste av alt? De er anerkjent av den svenske regjeringen som en religion.

Statens velsignelse

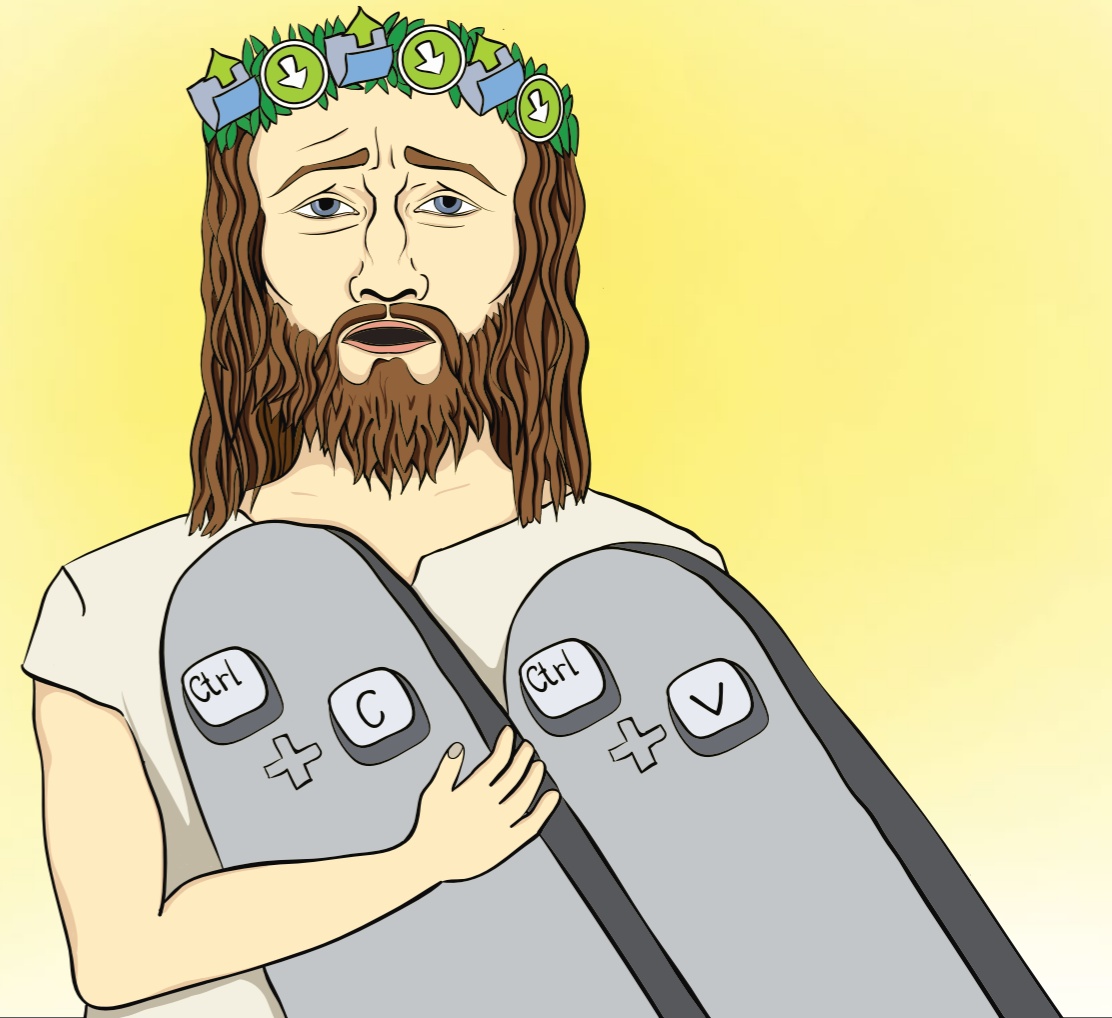
Vi tullet altså ikke med at vi ville hjelpe deg å starte din egen religion – det er faktisk fullstendig mulig. Etter å ha ordnet det spirituelle er det det formelle som venter, og her er det fylkesmannen du må overtale. For å sende inn en registreringsøknad er det en del du må ha på plass. Blant annet må du sørge for at navnet på trossamfunnet ikke er krenkende eller kan forveksles med andres. Man kan heller ikke oppføre til handlinger som bryter norsk lov, men når å skjære i tissefanten til

babyer anses som OK, så har man mye å gå på. Det man trenger helt konkret finnes på lovdata.no, mer spesifikt under «Lov om trossamfunn og ymist anna», § 14. De resterende paragrafene er også greie å kikke på, samt «Forskrift om registrerte og uregistrerte trossamfunn».

Får du søknaden godkjent åpner det seg mange nye muligheter. Du kan blant annet sikre deg egen gravplass for medlemmene og søke om lov til å gi prestene dine vigselmyndighet (som kopimistene har), for ikke å glemme statsstøtten du har krav på – om du har mer enn 500 medlemmer da. Men dette er selvsagt kun de kortsiktige godene. I det lange løp kan du utvikle langt mer ambisiøse mål, som for eksempel å opprette din egen stat. Her gjelder det å begrunne staten din i troen, ved å gi et område religiøs betydning av et slikt omfang at følgerne dine flytter dit i stor skala. Til slutt trenger man bare en folkeavstemning om

å separere seg fra den opprinnelige nasjonen. Er du riktig heldig kan du ta over hele landet! Vi anbefaler likevel at du tenker deg godt om før du velger hvor du ønsker å styre som Gud(ene)s høyre hånd, da det tross alt er morsommere å ha sitt religiøse høysete på Bahamas enn i Syria.

Dessverre kan du måtte belage deg på noen klagerunder hos fylkesmannen om du virkelig ønsker å bli anerkjent av den norske stat. *The Church of the Flying Spaghetti Monster* fikk eksempelvis sin søknad avslått, men har sendt inn klage til Kulturdepartementet. Andre skår i gleden innebærer at du må være mellom 23 og 75 år for å være forstander eller prest i et trossamfunn, så for de aller yngste – og Skau – er det hele en fåfengt drøm. Det nevnes også at disse må leve «et hederlig liv», så vi er trolig diskvalifisert hele hurven. Vi burde kanskje åpnet med dette. Sorry.

Gløsløken

Kommer snart, vennligst vent. Takk.

NTNU fusjonerer – samlokalisierer likevel

Tekst: Mats Byrkjeland

TRONDHEIM – 28. februar ble det bestemt at NTNU slår seg sammen med Høgskolen i Sør-Trøndelag, Gjøvik og Ålesund. Motstandere av dette har argumentert med at dette kan vanskeliggjøre samlokaliseringen av NTNUs campuser. Men rektor Gunnar Bovim er fortsatt positiv: «Vi har mye plass i Trondheim, og fusjonen vil ikke sette noen stopper for samlokaliseringen. Men det er mye mer som må flyttes.» På spørsmål om konkrete planer kommer det frem at det er ikke bare høgskolene som skal flyttes: «Vi flytter hele Ålesund til Høgskoleparken. Gjøvik får vi plass til bak Samfundet. Det blir et trangt, men faglig sterkt miljø.» «Hva vil skje med området som er igjen etter flyttingen av Ålesund?» «Der flytter vi campus Dragvoll, så de får et rolig miljø å tenke i.»

Elever fortviler – lærer spoiler ny NRK-serie

Tekst: Mats Byrkjeland

TRONDHEIM – Klasse 8A ved Blussuvoll skole har uttrykt misnøye med sin historielærer Hermann Rjukan, da hver historietime går med på å gjenomgå det som skjer i neste episode av NRKs serie *Kampen om Tungtvannet*. Elev Henrik (13) forteller: «Når jeg gleder som en unge (han er en unge, red.anm.) til å se om Rønneberg og kompani klarer å sprengte tungtvannsfabrikken, så er det ufattelig irriterende at læreren røper alt et par dager før episoden kommer.»

Historielærer Rjukan mener det hele er NRK sin feil: «At de velger å sende TV-serien nøyaktigen uke etter gjenomgang av pensum om andre verdenskrig, er for meg ubegripelig. Kunne de ikke heller sendt det senere, når vi skal ha samfunnskunnskap? Da er det jo ingen som følger med uansett.»

NTNU-studenter i kontakt med IS

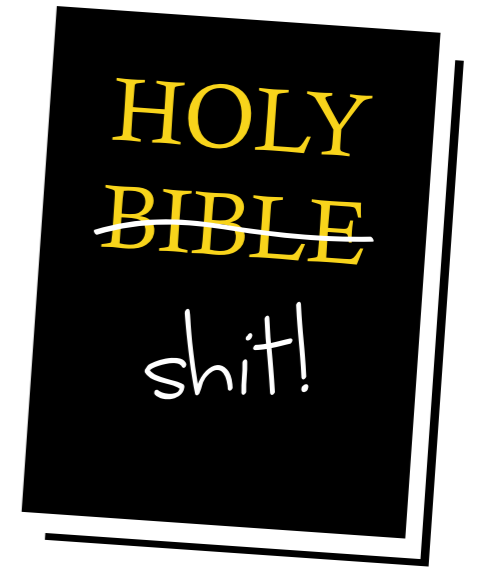
Tekst: Mats Byrkjeland

NTNU – Flere og flere studenter ved NTNU i Trondheim har en eller annen tilknytning til IS, viser en fersk undersøkelse. Det kommer frem at en stor andel av NTNUs studenter reiser ut av landet, både innenfor og utenfor Schengen, etter korrespondanse med IS i Trondheim. Datateknikk-student Knut Wechsling forteller til Gløsløken at gjennom IS får han sjansen til å gjøre noe han ellers aldri ville gjort. «*Det er en once-in-a-lifetime opportunity*, kan man si», forteller Knut, og legger til «IS har avtaler med forskjellige land som gjør det svært gunstig for meg å reise. Det vil bli en livsendrende opplevelse.»

Flere studenter velger å gjøre som Knut for å oppleve noe nytt og spennende. «Og så ser det bra ut på CV-en,» forteller Knut. Ønsker du å lære mer om hvordan du kan gjøre det samme? Sjekk ut *Internasjonal Seksjon* sine sider på ntnu.no.

Bibelsk

Babbel

20 Når noen slår en slave eller slavekvinne med stokk, så slaven dør for hans hånd, da skal det hevnes. ²¹Men lever slaven en dag eller to, skal det ikke hevnes; slaven er jo hans eiendom. *Andre Mosebok 21:20-21*

27 Men kommandanten svarte: «Tror du min herre har sendt meg for å si dette bare til din herre og til deg? Nei, det er like mye til mennene som sitter på muren, de som snart må ete sin egen skitt og drikke sitt eget piss, slik som dere.» *Andre Kongebok 18:27*

15 Da sa han til meg: «Se, i stedet for menneskemøkk lar jeg deg bruke kumøkk til å steke brødet ditt på.» *Esekiel 4:15*

Babler: Hans Henrik Grønseth

Du skal ikke slå i hjel, men...

Bibelen har aldri mottatt noen pris i kategorien «minst motsigende samling av historier». Andre Mosebok kapittel 21 gir oss en mulig forklaring på hvorfor. Her bedyrer boken at det ikke er så farlig å slå slaver, såfremt man ikke går for seriøst til verks. Det morsomme er at i det forrige kapitlet kan man lese en av bokens mer kjente sitater, nemlig «Du skal ikke slå i hjel.» Så hvorfor Herren selv ikke grep inn og endret det femte av de ti bud til noe sånt som «Du skal ikke slå i hjel, men hvis fyren klarer seg

en dag eller to, for all del, kjør på! (gud. anm.)», før tavlene gikk i trykken, er for meg lettere ubegripelig.

Clint Eastwood i Bibelen

Det skulle ikke forundre meg om Sergio Leone dumpet innom Andre Kongebok for å finne inspirasjon til Clint Eastwoods raffe karakterer i sine westernfilmer. Månen til robust type vi finner i kapittel 18 har verden neppe sett før herr Eastwood sa «You see, in this world there's two kinds of people, my friend: Those with loaded

guns, and those who dig. You dig.» i *The Good, the Bad and the Ugly*. Fortelle folk at de snart må spise egen avføring og drikke egen urin – bad ass, ass.

Møkkabrød

Jeg har hørt om folk som koker suppe på spiker, men når man blir *tillatt* å steke brød på kumøkk fremfor menneskemøkk må det stå riktig dårlig til med både status og lommebok. Høres ut som noe kommandanten fra Andre Kongebok kunne funnet på å tillate en dag han var i godt humør.

Axel

Tidemann

Du har sikkert sett Axel Tidemann før: I forelesing, på Lightning talks, Newton, TEDxTalk eller på scenen med Margaret Berger under Melodi Grand Prix i 2013. Men kva driv han med eigentleg?

Tekst: Mats Byrkjeland
Layout: Patrick Skjennum og Sigurd Berglann

Axel har tittelen postdoktor ved IDI, og arbeider som forelesar og forskar. Interessen for data kom tidleg, og på vidaregåande fann han ut at det var data han ville studere. Hausten 2000 starta han på Datateknikk ved NTNU. I tredje klasse var Axel på utveksling til INSA i Toulouse i Sør-Frankrike, og han har ikkje problem med å anbefale det til utvekslingsklare abakuler: «To timar til Middelhavet, to timar til Atlanterhavet. Ein kan dra i Alpane og stå på ski på dagen og dra på stranda ved den franske rivieraen på kvelden», fortel han med eit smil om munnen.

Vegen til å bli forskar

Axel fekk først høyre om moglegheitene for å bli forskar i fjerde klasse, då det vart opplyst om at ein kunne gå *integrrert PhD*, eller *Forskerskolen* som det heitte den gongen. Integrrert PhD er ein relativt risikofri måte å teste forskarkar på, då ein får ein meir flytande overgang frå studiet, og har moglegheit til å droppe av etter sjetten år. Ein startar på doktorgraden i femte klasse, og skriv

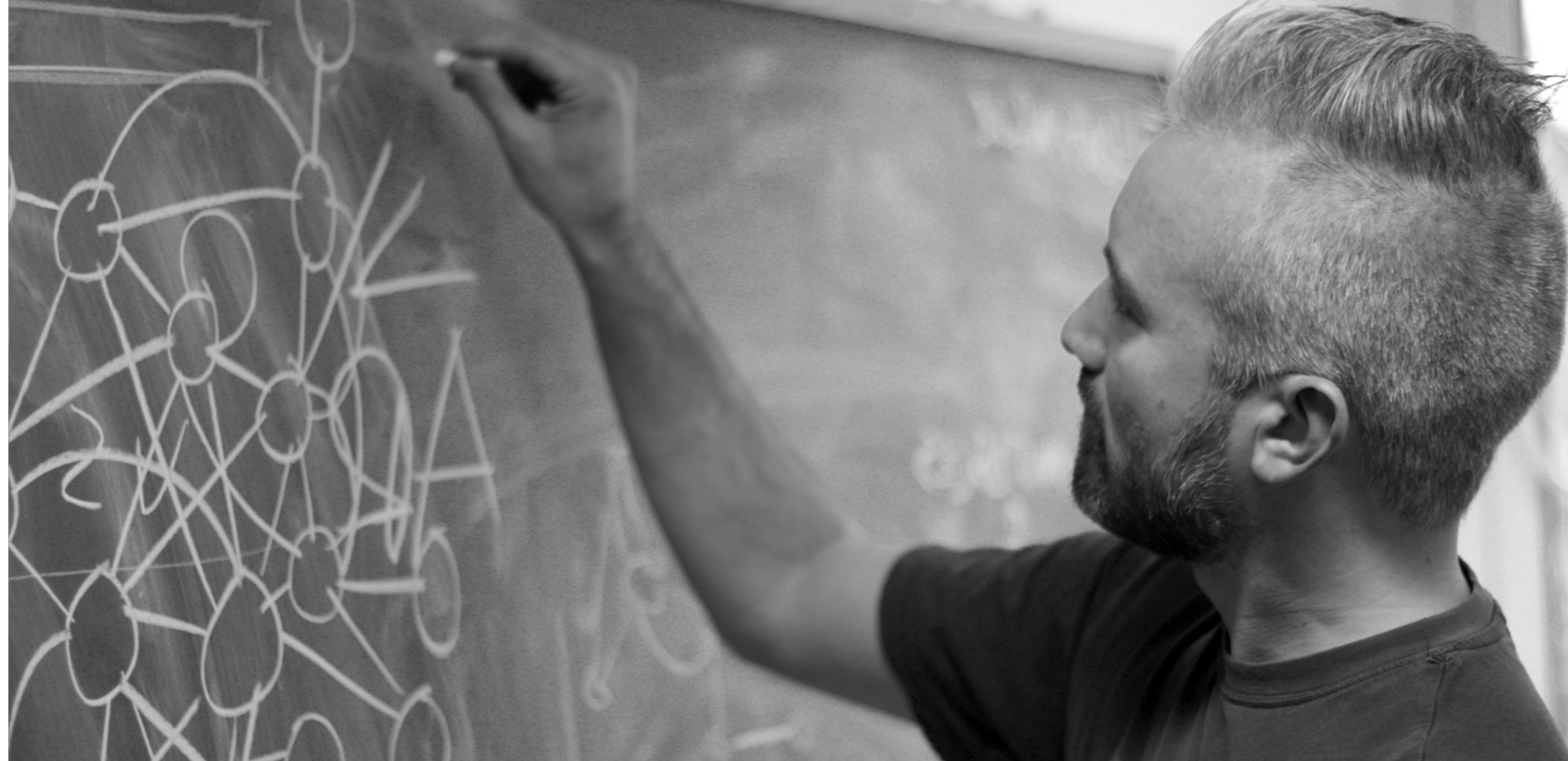
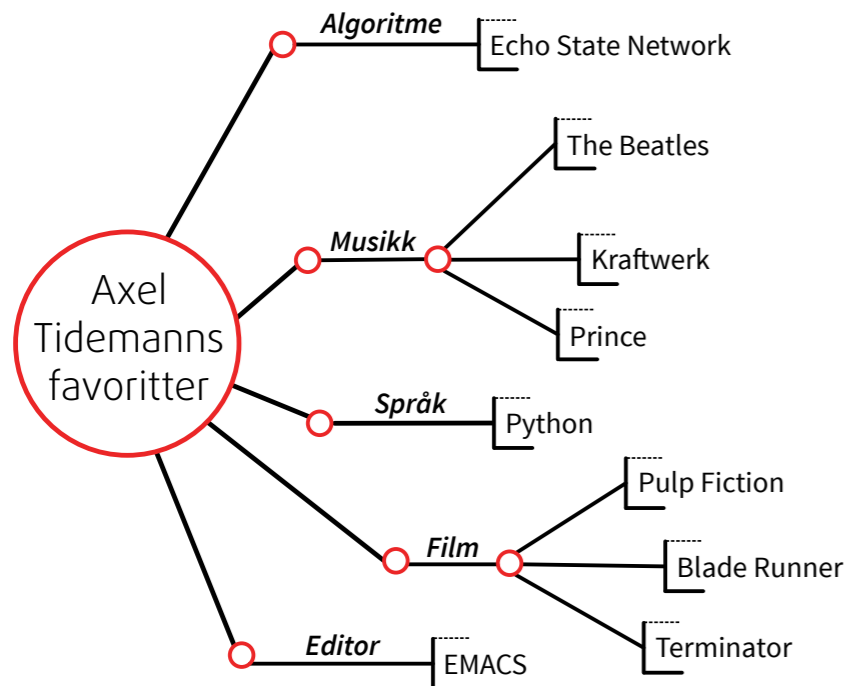
masteroppgåva over to i staden for eitt semester. Det første Axel starta å jobbe med var ein simulert robot som kunne imitere danserørslar – nærmare bestemt rørslene til Axel mens han dansa YMCA.

Axel hadde eit forskingsopphald under doktorgraden i London ved Imperial College under Dr. Yiannis Demiris, som er ein pioner innan fagområdet *læring ved imitasjon*. Dr. Demiris visste at Axel var veldig glad i å spele trommer, og sa han kunne få mykje gratis domenekunnskap, og ein veldig interesse for faget, ved å inkorporere trommespeling i doktorgradoppgåva. Då tenkte Axel: «'Wow, det hadde jo vore så frekt'. Det er få gongar i livet ein får ei openberringoppleving, men eg husker det så godt: Eg låg i parken, kikka ut over mange gravstøtter, og fekk den openberringa: 'Kva om eg lagar ei trommemaskin som lærer seg å spele ved å imitere menneske?' I mastergraden hadde eg laga eit system for å imitere armrørslar, som eg så kunne koble på denne trommemaskina.»

Læring ved imitasjon

Slik starta ideen om *Software for Hierarchical Extraction and Imitation of drum patterns in a Learning Agent* (SHEILA): ei trommemaskin som skulle imitere menneskelege trommeslagarar, oppkalla etter trommeslagaren til Prince, Sheila E. «Det var starten på eit fruktbart samarbeid mellom meg, Yiannis og min rettleiar Pinar Öztürk. Yiannis dytta meg i riktig retning, Pinar var veldig tillitsfull og lot meg få utforske ting, men heile tida under press, slik at eg måtte levere. Eg var heldig, og flink sjølv sagt, men hadde gode forutsetningar og kunne gjere ein doktorgrad som var svært morosam.»

SHEILA imiterer ein spelestil ved å sjå og lytte på denne spelestilen. Ein set 3D-markørar på ein trommeslagar, og tar opp rørslene og spelinga. Roboten lærer dette, og er implementert gjennom bruk av nevralt nettverk. SHEILA høyrer og ser ut som ein menneskeleg trommeslagar. «Det som skil menneske frå ei maskin er at ei maskin vil kunne spele perfekt heile tida, mens eit menneske gjer

små variasjonar – som me i ei maskins samanheng vil kalle feil. Men mi meining er at det ikkje er feil – berre menneskeleg. For viss det er feil, så er det kun ei maskin som kan vere perfekt. Maskina kan lære å spele i samme stil. Det vil høyrast likt ut, men ikkje vere identisk.»

Læring ved imitasjon vil kunne føre til robotar som oppfører seg meir menneskeleg, noko som igjen kan føre til meir tillitsvekkande robotar. «I tilfelle der maskiner skal interagere med menneske trur eg læring ved imitasjon i mange tilfelle er ei *nødvendighet*.» Eit eksempel på dette er ein sjukepleiarrobot – noko som kan verke skummelt og framand utan menneskeleg oppførsel.

Knusktørr sitron

«Eg las litt på bloggen din», seier eg til Axel, og får kjapp respons: «Oi! Det høyrest veldig skummelt ut.» Bloggen, som vart stengt rundt 2007, men som ein kan finne fram til etter litt googling og URL-fikling, inneheld blanta anna gullkornet: «Da æ starta på min doktorgrad trudd æ de skull vær fylt av raske bila

å raske dama. men næi du! de e itj så glamorøst såm de virke såm!» «Er det ikkje det?» spør eg. «Nei, det er faktisk ikkje det!» ler Axel. «Eg skal vere heilt ærleg og seie at då eg tok doktorgraden så var det til tider heilt forferdeleg, men slik vil det vere for alle moglege doktorgradar. Men eg vil aldri avråde nokon frå å ta doktorgrad, for det var veldig morosamt, spennande og lærerikt. Men når du sit med eit prosjekt i 4-5 år og hjernen din kjennest som ein knusktørr sitron, og du skal berre presse ut *ei dråpe til*, då kan det vere litt slitsamt til tider. Men eg har aldri angra på at eg tok doktorgrad, og ville gjort det igjen.»

Etter doktorgraden har Axel Tidemann jobba som postdoktor. Han har jobba mest med maskinlæring og bruk av nevralt nettverk for å predikere og gjenkjenne tidsseriar, først hos SINTEF Fiskeri og havbruk, der han skulle predikere fiskedød ved operasjonar og liknande, og seinare på *Smartgridsenteret* der han predikerte straumforbruk. «Det var veldig spennande og artig å gjere noko annleis som var industrirelatert. Med basis i 'den verkelege verda', legg Tidemann til, lattermildt.

Kunstig intelligent kunst

Tidemann er også aktuell med ein kunstinstallasjon ved namn [self.], som er eit samarbeid med professor i musikkteknologi Øyvind Brandtsegg, som har bygd roboten og tatt seg av lydprosesseringsdelen. Axel har stått for programmeringa av den kunstige intelligensen. Det er ein robot med projektor, kamera, mikrofonar og høgtalarar, som roterer rundt og leiter etter menneske. Han kan knytte ansikt opp mot det folk har sagt, og kjenner igjen lydar som kjem etter kvarandre, og kan bruke det til å generere nye setningar. Roboten projiserer òg ting frå sitt nevralt minne. Bileta vert tydelegare jo betre roboten huskar det han høyrer. «Det er det kulaste eg har jobba med sidan doktorgraden,» fortel Axel. «Når me startar roboten kan han ingenting, men likt eit barn lærar han etter kvart som menneske snakkar med han. Roboten er implementert med fleire biologiske modellar.» Koden for [self.] er skriva i Python og kan finnast på github.com/axeltidemann.

Forelesar

Tidemann foreles òg, og i haust var han for første gong ansvarleg for eit emne sjølv: *TDT4136 Introduksjon til kunstig intelligens*. Å undervise likte han så godt at han dette semesteret har *TDT4171 Metoder i kunstig intelligens* og *IT3708 Sub-symboliske AI-metoder*. Det er ikkje sikkert at Axel skal ha faga igjen til neste år, då han berre hadde faget midlertidig. «Kva er viktig for deg når du foreles?» «Eg husker jo godt sjølv korleis det var å sitje i forelesingssalen, og at det nokre gongar var *ufatteleg døllt*. Så eg prøver å halde ein lett tone. Viss det er noko eg skjønner er vanskeleg, så prøver eg å gi ei enkel forklaring på det. Og så likar eg å bruke Kahoot for å halde på merkemda og få det litt brutt opp i timen.» Axel sine forelesingar varar sjeldan lengre enn ein klokke. Det forklarar han med at tida som er til overs er betre brukt for studenten ved å lese på eiga hand. Det er viktigare å presentere hovudpunkta, og vektlegge dei med ein Kahoot. «Det er lett for meg å stå og prate og prate, fordi det er morosamt, og eg veit alle må følge med,

men i mange tilfelle er det ikkje noko poeng. Og det er litt lettare å kome til forelesing om du veit at ho blir litt kortare enn to timar, men intensiv og forhåpentlegvis lærerik.»

Kunstig intelligens – den største trusselen mot menneskeslekta?

Stephen Hawking og Elon Musk og fleire har snakka ganske nylig om AI og kor farleg det kan vere. Axel er ikkje einig: «Den tankegangen er for meg prega av ein litt ubegrunna frykt fordi ein veit ikkje korleis det fungerer. [...] Skal me sjå på korleis eg og mange andre trur kunstig intelligens skal vere, så må den ha menneskelege eigenskapar som kjensler og empati og forstå korleis andre har det. Det er ingen automatikk for meg at den plutselig skal bli ond og ta over verda. Det er litt frustrerande at både Musk og Hawking, som er heilt klart veldig intelligente menneske, men som ikkje er AI-forskarar, uttalar seg om eit fagfelt dei ikkje har spesialkompetanse på. Eg går ikkje ut i media og synsar om svarte hol eg heller.»

Frå radio-pop til progressiv avantgarde-synth

Axel Tidemann har vore ein aktiv muskar heile sitt liv, hovudsakleg som trommeslagar. Han spelar i fleire band, frå vidt forskjellige sjangrar. Det meste kjende er bandet til Margaret Berger, men det som ligg nærast hjarta til Axel er *Total Destruction*, som spelar, ifølgje han sjølv, *krevande progressiv avantgarde-synth-musikk*. Han fortel: «Berre då me kom på namnet Total Destruction tenkte me: 'For eit namn, dette blir fantastisk!' Men herregud, me var alltid så kompromissløse. På konsertar spelte me 20 minutt lange låtar med berre bråk, der me stod og skrudde på boksar og var heilt vekke, og det var så artig.» Du finn dei på Spotify. I 2013 var Axel trommeslagaren til Margaret Berger i Melodi Grand Prix, og var med å vinne den norske finalen, og kom på ein solid fjerdeplass i den internasjonale. «Å få vere med på den internasjonale finalen var verkeleg ein *once-in-a-lifetime* type ting. Sirkus, freak show og musikk i ei herleg blanding. What's not to like?»

rekt.

Ting du bør vite som siving

Det gror fram, sjå kor det gror

Tekst: Stian Steinbakken

2014 brakte med seg en god del vitenskapelige framskritt, og et av dem var å avle fram et ekte, fungerende organ i et levende dyr.

Thymus i mus

Skotske forskere klarte å gro fram en *thymus* i eksperimenter på mus. Thymusen ligger nært hjertet og produserer blant annet T-celler, som er med på å bekjempe infeksjoner, og er en viktig byggestein i immunforsvaret. Selv om dette kanskje ikke er det mest komplekse organet i kroppen, er forskernes prestasjoner banebrytende og lover svært godt for organavlingens framtid.

Organet ble til ved at forskere hentet celler ut fra et muse-embryo. Disse cellene ble så «reprogrammert» på genetisk nivå for å utvikle seg til en type celler som finnes i thymusen. Videre ble de modifiserte cellene plassert inn i en mus sammen med støtteceller som skulle gjøre utviklingen av organet mulig. Deretter vokste en fullt fungerende thymus fram, til tross for at forskerne som utførte eksperimentet ikke hadde forventet slike fantastiske resultater. Hvis vi nå videre klarer

å oppnå tilsvarende resultater i mennesker kan dette blant annet være med på å hjelpe mennesker som sliter med immunforsvaret til å få en helt ny T-celle-produksjon, og dermed et mer velfungerende immunforsvar. I tillegg baner funnene som ble gjort i undersøkelsen vei for liknende eksperimenter på andre mer vitale organer, som lever, lunger, hjerter, og til og med hjerner..

Hjerneføde

Forsøk på å avle fram menneskehjerner har også blitt utført. Resultatene er dessverre ikke like gode som med thymusen, men fortsatt imponerende med tanke på at det er avling av det mest komplekse organet på kloden vi snakker om. Forskere presterte nemlig å avle fram en menneskehjerne tilsvarende det man ville funnet i et ni uker gammelt foster. Dessverre sluttet hjernen å vokse etter dette, men var fortsatt i live et helt år etter at prosessen ble igangsatt. Disse hjernene ble i likhet med thymusen utviklet med celler fra et embryo og voksne hudceller, men i et bad bestående av nødvendige næringsstoffer, oksygen og en spinnende bioreaktor.

Et lite stykke å gå

Tross all framgangen er vi fortsatt et godt stykke unna å kunne utføre organavling som kan anvendes på mennesker. Disse testene ble gjort på embryoer, og det er fortsatt et lite stykke å gå for tilsvarende resultater hos levende mennesker. I tillegg oppstår andre problemer som ubegrenset cellevekst, og de etiske utfordringene som påfølger. Likevel finnes det allerede pasienter med lab-konstruerte blodkar, luftrør og blærer. Kanskje er det på tide å se for seg en helt ny æra innen organdonasjon, for ikke å snakke om hele medisinfeltet?

Ting du ikke bør vite som siving

Tanke- kontroll

Tekst: Gustav Nore

En artikkel om suicidale gresshopper, katteelskende mus og schizofreni.

Tankekontroll er et populært tema i både film og litteratur. Vi har sett CIA-agenter med teknologi som forvandler oppegående mennesker til tankeløse roboter, og vi har lest om bakterier fra det ytre rom som gjør søte bestemødre til bestialske mordere. Imidlertid viser forskning at tankekontroll er mer enn bare fiksjon.

Dødsmarsjen

Når gresshopper marsjerer mot vannkanten for så, med stor iver og pågangsmot, hopper uti og drukner seg selv, kan man begynne å lure. Det er en mulighet at gresshoppene sliter med dype depresjoner og tyr til selvmord som en siste utvei, men dette er derimot ikke tilfellet. Årsaken åpenbarer seg nemlig kort tid etter gresshoppene har vandret hen og taglormen – som har kapret dens hjerne – tygger seg ut av kadaveret i ekte «Alien»-stil. Taglormen er en parasitt som lever største delen av livet sitt blant innvollene til verten sin, hvor den kan vokse seg opp til 150 cm lang. Den er imidlertid avhengig av vann for å formere seg, og da er det en ulempe at vann er det verste

gresshoppene vet. Ormen løser dette problemet ved å ta over vertens hjerne og gi den en uimotståelig trang til å ta seg en svømmetur.

Tiltrukket av feil art

Det er ikke uvanlig at en parasitt er avhengig av forskjellige typer miljøer i løpet av livet. En annen slik parasitt heter *Toxoplasma gondii*, eller Toxo. Den kan leve i de aller fleste varmlodige dyr, men kan kun formere seg i magen på katter. Toxo er en artig liten sak som har spesialisert seg på gnagere. Mens taglormen foretrekker å tygge seg ut av offeret for så å finne en partner, velger Toxo en litt mer subtil måte å nå målet sitt på. Uten å forlate de trygge omgivelsene i gnagerens innvoller, setter den i gang små forandringer i dopaminsenteret i vertens hjerne. Dopamin er et signalstoff som

er tilknyttet belønning og til dels også seksuell opphisselse. Dersom en infisert gnager kjenner ferten av katteurin vil den få omtrent samme reaksjon som en pubertal tennåring på viagra – den klarer rett og slett ikke å holde seg unna. Katt spiser mus, og Toxo kan formere seg.

Folkesykdom

Toxo kan også leve i mennesker og nyere forskning tyder på at én av tre personer i verden kan være infisert. Man er fortsatt ikke sikker på i hvilken grad denne parasitten kaprer menneskehjernen, men studier viser at en infisert person blir mer fryktløs og derav har mer enn dobbelt så stor sannsynlighet for å ende opp i en bilulykke. Andre studier tyder på at det kan være en kobling mellom infeksjon og schizofreni.

Uansett hva effektene av denne parasitten viser seg å være, kan man stille seg spørsmålet om hvorvidt tankekontroll er et så kontroversielt tema som det tradisjonelt sett har vært. Hos andre arter er det dokumentert at parasitter kan få verten til å gjøre de merkeligste ting. Er det da innenfor rimelighetens grenser å tro at mennesker er det eneste dyret som ikke kan bli påvirket?

Spill deg

DEILIG

Liker du spill? Skulle du ønske du likte like godt å trene?
Hvorfor ikke kombinere de to?

*Tekst: Marit Brendbekken Rudlang
Layout: Stian Steinbakken*

Nytt år og nye muligheter, og for mange betyr dette også nyttårsforsetter. Hva de ulike forsettene går i er vel mer eller mindre individuelt fra person til person, men et typisk punkt på listen er det å komme seg i form. Det er mange gode grunner til å begynne å trene, men det krever en viss innsats og motivasjon som de fleste ikke er forberedt på i det lange løp, og dessverre er det ikke noe som kommer over natten. Det begynner kanskje bra i starten. Treningsplaner og lange køer på idrettsbygget er helt vanlig i januar, men utover semesteret begynner det gjerne å dabbe av i takt med motivasjonen.

Her kommer *gamification* inn i bildet. For de som ikke vet hva gamification går ut på, handler det om bruken av spillmekanismer for å skape insentiver

til å utføre en i utgangspunktet uengasjerende oppgave. Prinsippet er egentlig veldig enkelt: «Spilleren» blir belønnet når den utfører ønskelige deloppgaver, og deretter åpner man for nye utfordringer og belønninger etterhvert som oppgaven utvikler seg. Belønninger kan blant annet være poeng, nivåøkning, eller opplåsing av nye deler av spillet. Gamification kan appliseres på nesten hva som helst og det finnes selvfølgelig treningsapper som utnytter nettopp dette.

Løpe?

For de som liker å løpe og setter pris på en god historie, kan **readme** anbefale *Zombies, run!*. Her blir du plassert i en postapokalyptisk verden der zombier herjer, og du skal bygge opp en liten by fra bunnen av for å redde verden. For å gjøre

det trenger du forsyninger som ligger utenfor byen, altså der zombiene er. Når du starter en løpetur får du høre hva du ser rundt deg og forsyningene du finner mens du løper, kombinert med din egen musikk og lyden av zombier som er i hæla på deg.

Dårlig tid?

Er du mer gira på å få en god treningsrutine, men føler du ikke har nok tid til å legge inn mange treninger i uka? Da kan *Seven* muligens være en bedre variant for deg. *Seven* tar utgangspunkt i den populære *Seven minute workout* som på bare syv minutter går gjennom alle de store muskelgruppene i kroppen, og får opp pulsen. Utfordringen er å komme seg gjennom de syv minuttene hver dag i syv måneder. Du får tre

liv hver måned, og for hver trening du mister, mister du et liv. Jo lenger du holder deg til utfordringen, jo flere nye treningsprogram får du låst opp. For eksempel program med fokus på kjernemuskulatur eller overkropp i stedet for hele kroppen, som er utgangspunktet. Du kan få nye *achievements* ved å for eksempel utføre flere sykler på en dag eller trene på andre tidspunkt enn du pleier.

Reklame?

For mer variert og tradisjonell styrketrening kan du prøve *Nike Training Club*. I Nike Training Club er det mulighet for å sette opp personlige utfordringer. Du får *milestones* for akkumulerte treningstimer og *achievements* for de ulike treningsprogrammene du fullfører. Appen kommer med en haug

forskjellige treningsprogrammer du kan laste ned og gjennomføre, og fronter «workout of the week» på forsiden for inspirasjon til å teste ut nye ting. Nike Training Club kan også kombineres med *Nike Run*, som fungerer mye på samme måte, med milestones og achievements, men for løping ute. Begge disse appene er gratis, men du må til gjengjeld tåle en del snikreklame for Nike sine produkter.

Konkurranseninstinkt: På

De ulike appene sporer innsatsen din, og hvis du ønsker kan dette som regel deles med andre, enten via Facebook eller i appens egne sosiale nettverk. I Nike sine apper kan du for eksempel legge til venner og kjente slik at dere kan konkurrere mot hverandre mer eller mindre

uavhengig av treningsform, basert på det de kaller *Nike Fuel*, eller starte challenges med venner der førstemann til å fullføre vinner.

Appene som er nevnt her er bare et lite utvalg av det som er tilgjengelig. De er stort sett enten billige eller gratis, og du trenger ikke noe medlemskap på treningssenter ettersom de fleste øvelsene bruker egen kroppsvekt som utgangspunkt. Du kan med andre ord både redde verden og komme i form samtidig. Eventuelt kan du banke vennene dine, i alle fall de som er i like dårlig form som deg. Har du planer om å bli en fitnessguru kan det hende det ikke holder med en app, men det er en start, og når treningen først har blitt en vane er halve jobben gjort. Lykke til. Kanskje drømmekroppen 2015 blir en realitet allikevel?

Øvings- limboen

Det er tidlig i semesteret, og du har kanskje store planer om å gjøre det bedre enn før jul? Høres bra ut. Da er det om å gjøre å ikke havne bakpå fra begynnelsen av, for før du vet ordet av det havner du i øvingslimboen.

Tekst: Stein-Otto Svorstal
Layout: Sigurd Berglann

Semesteret er endelig godt i gang, og man har kanskje alt levert både første og andre øving. Lettkokt, fosskokt eller muligens helt rå – øvingen, den skal inn. Er du i den første kategorien, hvor kokingen alt er i gang? Er det slik at det frister mer med mandags-, tirsdags- og onsdagspils enn bøkene? Virker «kosekveld med gjengen» en lørdag hakket hyggeligere enn en sen kveld med oppgaver? Ja, da er du alt i faresonen.

I år som i fjor, og året før det – ja, alle år egentlig – er det en risiko for å havne i øvingslimboen. Det er en sagnomsust tilstand. Du tror kanskje ikke på dens eksistens? Vel, da er det sannsynlig at du nettopp er i den. Salig er den uvitende, helt til det er eksamen.

Så hva er egentlig denne limboen? Det hele starter med at du dropper en øving, eller bare en

forelesning. Eventuelt droppet du bare å skimme et avsnitt i boka. Uansett hvordan eventyret ditt begynner, er veien videre alltid den samme. I en rekke emner holder det å lese om nøyaktig det øvingen krever, mens du gjør den, for å kunne få den godkjent. For mange andre emner, holder det derimot ikke. Du må lese deg opp på en hel masse pensum i god tid før du i det hele tatt kan forstå øvingsteksten. Dersom du ikke har denne pensumkunnskapen når du begynner på øvingen, får du ikke gjort den. Dermed havner du i en tilstand hvor du hverken rekker å lese deg opp på gammelt pensum slik at du kan gjøre ukens øving, eller å følge forelesninger slik at du kan forberede deg på neste ukes oppgaver.

En evig limbo

Utfordringen din nå er at denne limbotilstanden fort kan bli evig. Har du tid og lyst til å lese forrige

ukes pensum nå, der du sitter med øvingen foran deg og ikke skjønner noe som helst? Nei, nettopp ikke. Dermed utsetter du det, og vil hele tiden havne bak. Eventuelt koker du enda litt til, før du innser at du antagelig bruker like lang tid på å finne en god kok som du ville brukt på å lære deg pensum og gjøre øvingen. Litt avhengig av hvor lite du har gjort fra før, kan dette være enormt vanskelig å ta igjen når du faktisk må, nemlig i eksamensperioden.

Dermed må du altså «jobbe jevnt», eller i din situasjon ta en del igjen underveis. Men saken er jo også den at det som gjennomgås i forelesning ikke gjelder den øvingen du nå skal gjøre, men den du skal gjøre neste uke. En øving skal jo i følge NTNU ta seks timer arbeid hver uke, men det er jo gitt at du først brukte seks timer på å lære pensum. Kan 6 timer øvingsarbeid + 0 timer pensumlesing bli 12, antallet timer NTNU vil du skal bruke på emnet per

uke? Godt spørsmål. Hva hvis du må bruke 12 timer på å lese deg opp, og 12 timer på øving, vil NTNU da bli fornøyd? Nei, nå spør du vanskelig du, hva sier du til en klem?

Be om hjelp

Har du emner hvor den ene øvingen bygger på den neste? Selvfølgelig har du det. Det er ingenting som får en til å innse hvor dumt det var å koke, som en øving som ber deg «ta utgangspunkt i forrige ukes øving.» Da kan du jo alltid spørre din lokale student- eller undervisningsassistent i håp og tro om at vedkommende kan sine saker, men her må du trå varsomt. Har du den typen studass som leser seg opp og kanskje gjennomfører øvingen dagen før han eller hun skal jobbe, slik at vedkommende skal kunne svare på dine spørsmål, ja da kan du ikke forvente at vedkommende kan forklare deg gammelt pensum. Du kan alltid lese boka, men

når det du ikke har lest er omkring fem hundre sider, kan det være vanskelig å komme i gang. Wikipendium? Godt forslag, men selvsagt er det ingen som har skrevet noe om akkurat de tingene du gjerne skulle ha kunnet mer om.

Hovedproblemet med denne limboen er ikke at det er vanskelig å gjøre øvinger, men snarere hvor demotiverende det er å innse at det omtrent ikke er noe poeng å gjøre noe. Som en døende mann som strekker sine stive fingre etter et glass vann i et siste krampeaktig forsøk på å tilføre sitt snart ikke-eksisterende liv næring, vil du merke at det å strekke seg etter en pensumforståelse oppleves som håpløst. Du ser omkring deg, på dine venner som har kontroll, og som kan drikke fra det herlige glasset med vann mens de ser på at du strekker deg hjelpsløst etter det. Ja, jeg er klar over at dette ikke er den enkleste analogien jeg noensinne har

kommet med, men den er jo på en annen side ganske treffende.

Når tiden ikke strekker til

12 timer kan virke mye, og det er jo mye – spesielt hvis du også skal ha 30 timer til å drikke etanolholdig drikke og se noen middelmådige serier på Netflix. Trenger du en klam hånd å holde i mens du gråter over øvingsteksten? Ta min, jeg har to, og jeg føler smerten din. Jeg havnet i øvingslimboen alt i første semester, og jeg har vel ikke helt kommet meg enda. La meg hjelpe deg med å hjelpe deg selv, og tenke gjennom hvilke konsekvenser det å hoppe over en øving egentlig vil ha. Eventuelt kan du bare være fornøyd med det antallet arbeidstimer du klarer å presse inn. Tross alt gir tre timer øvingsarbeid større læringsutbytte enn å frosskoke hele øvingen. Lykke til!

MUSIKKÅRET 2014 - De store munnemengene

Tekst: Fredrik Gram
Illustrasjon: Ask Jentoft

Iggy Azalea

@IGGYAZALEA

Azealia Banks

@AZEALIABANKS

2014 innkasserte ikke akkurat de mest spennende musikkutgivelsene, men industrien har avlet frem rappkjeftede artister som mer enn gjerne kompenserer for tørkeperioder som dette. [readme](#) har av den grunn rasket sammen et knippe krangler fra musikkåret 2014 og håper hatet er god for litt underholdning for våre lesere.

Sun Kil Moon hater The War on Drugs

At hjernen bak en av fjorårets mest ordrike utgivelser i virkeligheten praktiserer et banalt og forholdsvis vulgært ordforråd var det få som ventet seg.

Mark Kozelek i Sun Kil Moon viste seg å være en skikkelig hissigpropp da han kalte et noe høyløst publikum i North Carolina blant annet for «fucking hillbillies», og ba dem holde kjeft. Tre dager senere kunne man kjøpe «ALL YOU FUCKIN' HILLBILLIES SHUT THE FUCK UP»-t-skjorter på

nettsidene til gruppen. Hysterisk som dette var, viste hendelsene seg å bare være den ydmyke begynnelse på animositeten som lå i vente.

I høst optrådte Sun Kil Moon parallelt med The War on Drugs på Ottawa Folk Fest, og i kjent bestefar-stil irriterte frontmannen seg over den andre gruppens «beer commercial lead-guitar shit», som dessuten var alt for høy og overdøvet hans egen roligere framføring. Kozelek følger opp med å si «this next song is called *The War on Drugs Can Suck My Fucking Dick*». Og da var vi i gang.

Frontmannen i The War on Drugs, Adam Granofsky, holdt seg stort sett passiv. Bortsett fra en og annen perplex Twitter-melding fra hans side, var det i større grad monologer man bevitnet enn tosidig krangling. Det var Mark Kozelek som styrte skuta: Mark Kozelek beklager til The War on Drugs; Mark Kozelek ber The War on Drugs om å «go fuck yourselves»; Mark Kozelek gir ut en sang ved navnet *War on Drugs: Suck My*

Cock; Mark Kozelek inviterer The War on Drugs til å spille live på samme scene; Mark Kozelek ber The War on Drugs om å «go fuck yourselves».

Feiden mellom Mark Kozelek og gruppen han mener er «the whitest band I've ever heard» tok aldri helt slutt, så det er bare et tidsspørsmål før den eksentriske frontmannen gir ut *Adam Granofsky Blues* eller noe. Vent, det har han jo allerede gjort.

Azealia Banks og Iggy Azalea hater alle

Vi er alle takknemlige for Twitter. Nettsamfunnet er ansvarlig for offentliggjøring av en lang rekke passiv-aggressive krangler mellom idolene våres, og om dette ikke er nok forblir de inngravert i O'store Internettets allestedsværende omfang i all evighet. Er Azealia Banks klar over det?

Kvinnen bak 212 omfavner Twitter som en roper og kategoriserer alt som kryper og går under

potensielle irritasjonsmomenter. Azealia Banks hater den yngste av Disclosure-brødrene fordi han har kviser: «The ugly one. I want to hit him so bad. I cannot stand that little boy with all those pimples around his mouth.» Rapperen T.I. gav ut singelen *No mediocre*, og Azealia Banks hater den også: «U want no mediocre but ... Have you seen your wife?» Classy.

Men det holder ikke med bare én Azealia, gjør det vel? Iggy Azalea lever nemlig også opp til navnet sitt, til tross for at det staves helt annerledes. Azealia Banks og hip-hop artisten hun refererer til som «Iglou Australia» kverulerer om alt. Vi finner faktisk ingen grunn til å dra leserne våre inn i det sorte hullet med opphav i faenskap og to motpoler på vei mot hverandre i enorm hastighet.

Men Iggy Azalea hater da andre mennesker også, for all del. Derimot tyr hun til å sletting av Twitter-meldinger som blir dårlig mottatt, så påstander om hat og rasisme kan avfeies som falske rykter.

Men Internett glemmer aldri, og ikke er det særlig nådig heller. Et par raske søk på [topsy.com](#) avslører for eksempel Iggy Azaleas hat mot asiater, og, hvem vet, kanskje hun til og med hater deg?

Ariel Pink hater feminister

Om man som offentligperson (og mannssjåvinist) valgte å opponere seg mot feminister i 2014 måtte man enten ha vært suicidal eller påfallende modig. Ariel Pink er tilsynelatende hverken eller. Han vil bare se verden brenne litt.

Det hele startet med at Stinky Pinky (som Azealia Banks døpte ham) i et intervju kaller Madonna sin karriere forfallende: «They need songwriting [...] Come up with a new techno jam for her to gyrate to and pretend she's 20 years old.» Folk oppfattet helhetlig kritikken som forevigjørelse av tanken om at enhver kvinnelig artist er avhengig av en mann til å trekke i snorene. Elektronikautskuddet Grimes, som selv står for nærmest en revolusjon innen feministisk

låtskriving, fikk ballen virkelig til å rulle etter et blogginnlegg der hun anklaget Stinky Pinky for «peddling delusional misogynistic bullshit».

På Twitter stod folk nærmest i kø for vise forakt for Ariel Pink, som forresten så på dette som et ålreit tidspunkt å kalle Grimes «stupid and retarded». Det bedret seg ikke akkurat med et påfølgende intervju der han forklarer hvorfor han nektet å betale for lunsjen for en jente han hadde tilbragt natten hos: «I got maced by a feminist. [...] she makes her own money, she can fucking pay for her own lunch.»

«Don't feed the troll» sies det på Internett om dagen, og ikke tro annet enn at dette gjelder i virkeligheten også. Om folk føler for å kommentere på alt Stinky Pinky foretar seg, er det viktig å ha én ting i bakhodet: Ariel Pink skriver sanger om ting som å spise schnitzel («Schnitzel Boogie»). Hvor seriøst kan man ta ham?

Utgavens konkurranse

R1s Rare Rad

Tekst: Ingvild Oxaas Wie

På første rad i en forelesning i R1 finner vi fem flittige studenter: Mette, Sara, Lars, Inge og Kari. Din oppgave er å finne ut hvilken rekkefølge de sitter i. De har alle sammen hvert sitt favorittfag, -forelesningssal og -land. Ved hjelp av de 13 hintene under, håper jeg at du skal klare å finne ut hvilken rekkefølge de sitter i.

1. H*n som liker R1 er to plasser til venstre for Mette.
2. H*n som liker matte 1 sitter som nummer to.
3. H*n som liker USA og H*n som liker Data GK har én person mellom seg.
4. H*n som liker seg i Norge er én til venstre for h*n som liker S8.
5. Inge er tre plasser til høyre for h*n som liker objektorientert.
6. H*n som liker matte 1 og h*n som liker matte 4 har to personer mellom seg.
7. Inge liker EL6.
8. H*n som liker matte 1 er én til høyre for h*n som liker R1.
9. H*n som liker EL5 er to til venstre for h*n som liker Norge.
10. Lars og h*n som liker F1 har én person mellom seg.
11. Kari liker USA.
12. H*n som liker matte 1 er én til høyre for Lars.
13. Sara er to til høyre for h*n som liker KTN.

Send svaret med hvilken rekkefølge de sitter i, til konkurranse@abakus.no med emne «RRR».

Løsningen på forrige utgaves konkurranse var 328.

sponset av Accedo

Vinnere

1. Vegard Hellem
2. Martin Thoresen
3. Janita Johansen

Premier

1. premie

2. premie

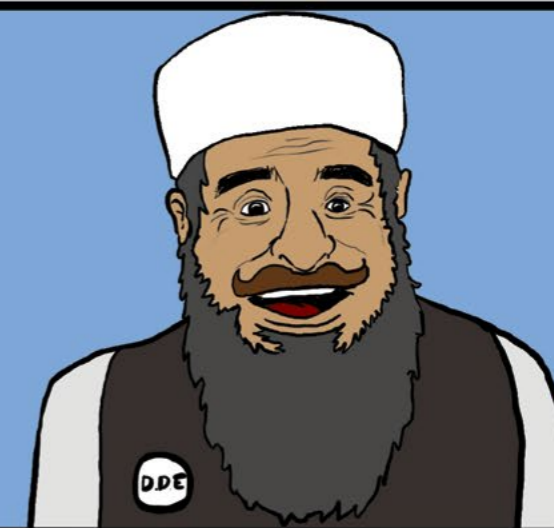
3. premie

MEDETT FORSTOD ALLE HVORFOR FACEBOOK
KJØPTE OPP
OCULUS RIFT

KREKAR GJØR
ET NYTT FORSØK
PÅ INTEGRERING

JEG DRACK
BARE ETT
GLASS VIN
DA...

Smått & nett

– det du leser først!

Sharing is caring?

To komtekjenter storkoste seg på nach med hver sin gutt, men de fant ikke ut før dagen etter at de hadde kost seg i samme seng. Man kan spørre seg hvor interessante festlighetene var, ettersom begge parene kunne operere såpass stille.

«Vi bor her»

Det var bortforklaringen til Fagkom-Håvard, da en vakt fant ham og datajentene Ingrid og Hanne med en Sjokolade-Minttu-flaske i hånden inne på spritlageret til Bygget. «Ingen bor her», svarte vekten. «Hmm, hvor er vi egentlig?», spurte Håvard tilbake.

Blå baller

Et par hadde planer om hanky-panky i Sanders seng i Åre. En søvnnig Sander skal ha satt en effektiv stopper for dette ved å ta en tidlig kveld. Dagen etter fikk han gjentatte klager om blå baller. Sander selv var svært fornøyd med en god natts søvn.

Stumpen

Komitéleder i Abakus skal ha mistet alt håp om å komme i buksene til indøkjenten «Stumpen» da kallenavnet hennes ble kjent for henne under et vorspiel i Åre. Haga skal heller ikke ha vært til hjelp.

Nakne gutter leker best

En skokk førsteklassegutter, flere av dem Arrkom-gutter, skal ha hatt et nakent badstu-nachspiel hos sine kvinnelige klassekamerater i leilighet 161. Etter å ha blitt kastet ut, gikk i stedet to av dem og la seg i jentenes senger.

«Free the nipple»

Arrkoms brystvorter skal nok en gang ha blitt luftet på fest, denne gang i Åre. Dette skal ha ført til at en skokk med maskinjenter ble vettskremt og stakk fra forset. Det ryktes òg at komiteens vorspiel har en tre-plaggsregel, og at lue, truse og sokker er en populær kombinasjon blant komiteens kvinnelige medlemmer.

Alle skal få (spytt)

Det gikk litt vilt for seg for en komtekjente andre kveld i Åre. Hun skal ha utvekslet spytt med minst fem personer. Dagen etter påstod hun imidlertid at hun har ingen minner om dette.

Mr. Buttfighter

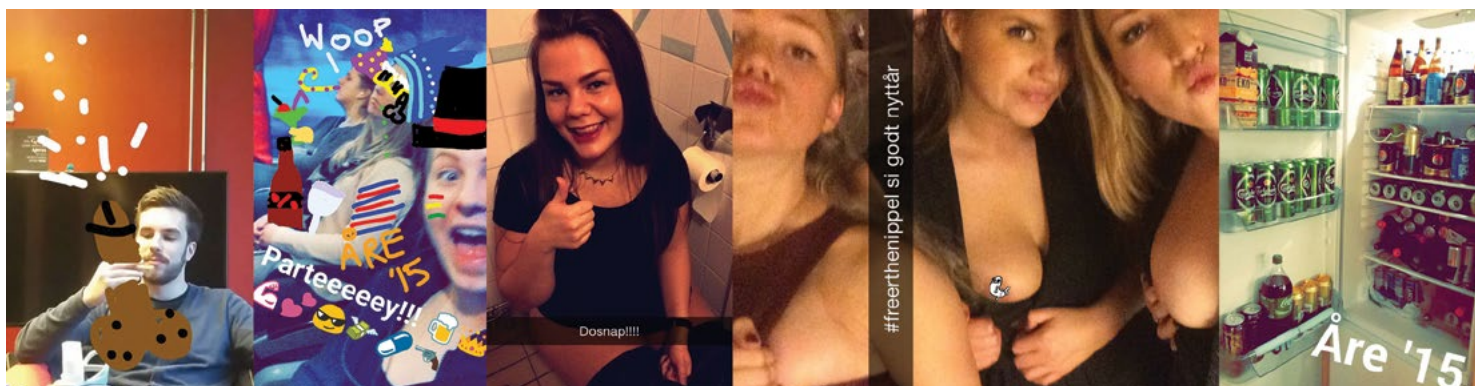
Datajente søker høy og mørk buttfighter med jägerbomb fra Bygget siste kveld i Åre (14.01.15). Uvisst hvilken linje du går, men du tar samme buss til treningssenteret som vedkommende jente trente mye på før. Vennligst henvend deg til tips@abakus.no hvis du er interessert i en søt jente som trener, men ikke på ditt treningssenter nå lenger.

Med hjarte på rette staden

Vi gratulerer vår egen kjære **readme**-Ask og hans Trude med å endelig bli «Facebook official»! Vi anbefaler dem å feire til Heart2Hearts låt med det passende navnet *Facebook Official*.

Boogie på Bygget

Arrkomer hadde seg med en jente på doen i andre etasje på Bygget. De ble senere kastet ut av vekten da det stengte. Jentens navn huskes ikke.

Send tips til tips@abakus.no // Vil du ha snap på baksiden? Send snap til **RYKTE!** // readme.abakus.no